

ELS CLÀSSICS VOLEN SORTIR MAIG 2019

EL GUARDIÀ A LA VINYA

Títol: “El guardián entre el centeno”

Autor: J.D. Salinger

Editorial: Alianza Editorial, 2010

“Si de verdad les interesa lo que voy a contarles, lo primero que querrán saber es dónde nací, cómo fue todo ese rollo de mi infancia, qué hacían mis padres antes de tenerme a mí, y demás puñetas estilo David Copperfield, pero no tengo ganas de contarles nada de eso. Primero porque es una lata, y, segundo, porque a mis padres les daría un ataque si yo me pusiera aquí a hablarles de su vida privada. Para esas cosas son muy especiales, sobre todo mi padre. Son buena gente, no digo que no, pero a quisquillosos no hay quien les gane. Además, no crean que voy a contarles mi autobiografía con pelos y señales. Sólo voy a hablarles de una cosa de locos que me pasó durante las Navidades pasadas, antes de que me quedara tan débil que tuvieran que mandarme aquí a reponerme un poco.”

Així comença “**El guardià en el camp de sègol**”, escrita l’any 1951 per J. D. Salinger. En aquest primer paràgraf ja es pot veure quin serà el to de la novel·la, explicada a través de la mirada, pensaments i paraules de l’adolescent Holden Cauldfield.

Holden ens situa en el darrer Nadal, quan amb setze anys acabava de ser novament expulsat de l’internat i per evitar que els seus pares ho sabessin, va decidir passar dos dies llargs a Nova York abans de tornar a casa. Amb la narració de seva estada a la ciutat, coneixerem les seves inquietuds, els seus desitjos, els episodis de la vida que l’han marcat (sobretot la mort del seu germà Allie fa tres anys), les seves relacions amb les noies i la sexualitat, la gran estimació per la seva germaneta Phoebe, les seves debilitats, i el seu caràcter rebel i sovint enfadat amb el món.

El personatge de Holden Cauldfield és un referent de la literatura i el cinema quan vol tractar la iniciació o el pas de la infantesa a l’edat adulta. Altres protagonistes adolescents han begut de la seva actitud i manera d’entendre les coses, sovint contradictòria, i s’ha convertit en l’estereotip d’adolescent inadaptat.

Llegir “El guardià en el camp de sègol” durant l’adolescència significa una gran connexió i identificació amb el personatge, perquè... qui no s’han sentit rebel, antiheroi, fràgil malgrat les cuirasses? Qui no ha trobat en les paraulotes una sortida al mal humor més intern? Qui no s’ha sentit perdut en aquest trànsit cap a la maduresa? Qui no s’ha plantejat què voldria ser realment en el futur, què desitja realment?

Llegir la novel·la d’adults (o rellegir-la), ens fa tornar la vista enrere, a entendre’ns a nosaltres mateixos quan ens sentíem així, i reflexionar sobre quant de Holden Caulfield queda en el nostre interior.

A l’actualitat, també hem de tenir en compte l’impacte que va tenir la seva publicació l’any 1951 per la manera tan clara i directa com parla de la sexualitat, la prostitució, o el consum de tabac i alcohol en l’adolescència, i el llenguatge inapropiat per aquella època, fins al punt de ser un llibre prohibit a diverses parts dels Estats Units (i també un dels més analitzats).

Tot això fa que sigui tot un clàssic, un llibre mític. I no només perquè l’assassí de John Lennon l’estigués llegint en el moment de ser detingut després del crim i el reconegués com una de les seves influències.

Pel que fa a l’autor, Jerome David Salinger va néixer a Manhattan l’any 1919 i va morir l’any 2010 a New Hampshire. Va ser un nen problemàtic, que va estudiar a Viena, Londres, París i Varsòvia, i a una acadèmia militar. D. Salinger va protegir la seva vida privada, i sempre va evitar aparèixer en imatges i entrevistes als mitjans de comunicació.

L’any 1948 va publicar “Dia perfecte per a peix plàtan” al “New Yorker”, on havien sortit alguns dels seus relats. Però el seu gran èxit va ser “El vigilant en el camp de sègol” (1951). També és l’autor de “Nou contes” (1953), “Franny i Zooey” (1961), “Pugeu la viga mestre, fusters” (1963) i “Seymour: Una introducció” (1963). Per finalitzar, dos motius més per a llegir “El vigilant en el camp de sègol”:

El per què del títol, en boca del propi Holden, és una de les imatges més poètiques de la literatura del segle XX.

Hi trobareu algunes frases que ja són clàssiques:

“Me alegro de que inventaran la bomba atómica: así si necesitan voluntarios para ponerse debajo cuando la lancen, puedo presentarme el primero.”

“Los libros que de verdad me gustan son esos que cuando acabas de leerlos piensas que ojalá el autor fuera muy amigo tuyo para poder llamarle por teléfono cuando quisieras.”

Amb el suport del Departament de Cultura 2

“Me paso el día entero diciendo que estoy encantado de haberlas conocido a personas que me importan un comino. Pero supongo que si uno quiere seguir viviendo, tiene que decir tonterías de ésas.”

“Lo que haría sería hacerme pasar por sordomudo y así no tendría que hablar. Si querían decirme algo, tendrían que escribirlo en un papelito y enseñármelo. Al final se hartarían y ya no tendría que hablar el resto de mi vida. Pensarían que era un pobre hombre y me dejarían en paz.”

“La mayoría de la gente se vuelve loca por los coches. Se preocupan si les hacen un arañazo y siempre están hablando de cuántos kilómetros hacen por litro de gasolina, y no han acabado de comprarse uno y ya están pensando en cambiarlo por otro más nuevo. A mí ni siquiera me gustan los viejos. Quiero decir que no me interesan nada. Preferiría tener un maldito caballo. Por lo menos los caballos son humanos, por el amor de Dios.”

“Hay cosas que no deberían cambiar, cosas que uno debería poder meter en una de esas vitrinas de cristal y dejarlas allí tranquilas. Sé que es imposible, pero es una pena.”

També et pot interessar: “Mi verdad” de Joyce Maynard. Editorial Circe, 2000.